

KATHELEEN EAGLE

La fel ca altădată

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CORNEL ROMOȘAN

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

Căldura care dogorea peste aceste câmpii înalte s-ar fi dovedit o încercare serioasă pentru oricine.

Erina O'Neill își trecu limba peste buzele uscate, agasată de vântul cald care îi bătea în față. Își dădu la o parte pletele blonde care îi fluturau pe obraji și se rezemă de portiera Toyotei ei roșii, uitându-se la tânărul indian care era de gardă în spatele barierei. O placă pe care scria „Intrarea interzisă“ era agățată de bariera care nu permitea trecerea mai departe.

Santinela se legăna de pe un picior pe celălalt, stânjenit întrucâtva de privirea acuzatoare a intrusei. Era intrarea în rezervația indienilor de la Crimson Eagle. Îmbrăcat cu pantaloni și un bluzon de blugi, avea o bandă roșie legată în jurul capului și era încălțat cu mocasini de piele.

Nu părea deloc dispus s-o lase pe Erina să treacă hotarul. Terenul care era în spatele lui îi aparținea... Asta era tot.

Tânăra femeie văzu un nor de praf ridicându-se în depărtare. Se uită atent la el până când acesta luă înfățișarea unei mașini albe, destul de asemănătoare cu a ei. Gardianul nu catadicsi să facă nicio mișcare până ce mașina albă nu opri în spatele lui. Atunci, cu suplețea unei feline, se aplecă să ridice bariera. Automobilul demară din nou cu un scrâșnet de pneuri și frână la câțiva metri de

Respect pentru oameni și cărți

Erina. Ea își mobiliză toată energia ca să străbată distanța care-i despărțea dar, înainte să facă primul pas, șoferul celeilalte mașini coborî.

Erina O'Neill și Hunter Wolf se uitară în liniște unul la celălalt. Se împlineau doisprezece ani de când nu se văzuseră.

În ziua aceea, un Hunter mai amărât ca astăzi îi ridicase bărbia și se uitase adânc în ochii ei.

– O să te întorci, Erin, declarase el. Să nu uiți.

Apoi, fără să țină seama de mulțimea care forfotea în jurul lor pe aeroport, o luase în brațe și o sărutase.

– Să nu uiți, îi repetase privind-o cum pleca.

– Bună ziua, Erin... Ce mai faci... după atâta timp?

Avea aceeași voce caldă și profundă care o captivase.

– Hunter... Mă gândesc că ar trebui să fiu surprinsă și totuși...

– Surprinsă să mă vezi? Lumea este foarte mică, Erin. Ne era scris să ne întâlnim într-o bună zi.

Cu o mișcare a mâinii, femeia arătă spre colinele roșiatice care se întindeau până în zare.

– Vroiam să spun mai precis, aici, în această tabără. Credeam că tu...

El își înălță sprâncenele.

– Fără îndoială, nu prea te-ai gândit la mine, o întrerupse bărbatul. Eu ar trebui să fiu surprins să te găsesc aici, dar nu sunt, pentru că am aflat că te întorci printre noi.

– Aici lucrezi, Hunter? Aici e "mica ta întreprindere"?

Dacă așa stăteau lucrurile, asta i-ar fi permis să adopte o atitudine rece și disprețuitoare față de el, ceea ce i-ar fi făcut poate sarcina mai ușoară de acum înainte... Dacă se schimbase atât de mult, nu-i va fi greu deloc să uite atracția pe care o simțise față de el, în urmă cu doisprezece ani.

Hunter confirmă clătinând din cap, puțin surprins.

Respect pentru oameni și cărți

– Prietenul nostru comun, Johnny Parker se ocupă de asta, după ce a fost arestat Ray Bows. Bănuiesc că îți aduci aminte de Johnny...

Johnny, Hunter și Erina. I se trezi imediat în minte imaginea celor trei tineri, pe fundalul unui apus de soare. Se plimbaseră în după-amiaza aceea până la marginea cimitirului indian și priviseră cerul cum se înroșea pe măsură ce soarele se pregătea să dispară după linia orizontului.

Erina schiță un zâmbet, apoi își îndreptă din nou atenția asupra santinelei.

– Omul ăsta pretinde că nu pot să intru, declară ea.

– În cazul ăsta, chiar nu poți să intri...

Tânăra femeie nu părea dispusă să se lase intimidată.

– I-am spus că mă duc să caut pe cineva în tabără ca să încerc să-l conving...

– Dacă gardianul nu te-a lăsat să intri, este pentru că n-ai fi bine primită. Tu ești o wasicu... o femeie albă.

De multă vreme nu mai auzise cuvântul ăsta. Își privi cu atenție interlocutorul. Ochii lui negri nu trădau nicio emoție.

Ea își mai dădu o dată părul pe spate, trase adânc aer în piept, apoi începu:

– Sora mea a murit aici, Hunter. Și ea a fost o wasicu.

– ăsta e motivul pentru care nu te vor aici. Nimeni nu poate garanta că o să fii în siguranță.

– De ce? pufni ea. Aici s-a hotărât ca femeile albe să fie decimate? Acum șase luni, sora mea a fost asasinată în tabăra asta și vreau să știu de ce.

Hunter își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Am fost toți aici, Erin. Louise avea într-adevăr multe calități. Venise să ne dea o mână de ajutor. Nimeni nu-i dorea moartea.

– Nimeni... în afară de cel care a omorât-o. Aș vrea să văd locul unde s-a întâmplat această infamie, să vorbesc cu oamenii care au

Respect pentru oameni și cărți

văzut-o ultima dată. Într-adevăr, s-a desfășurat o anchetă, s-au făcut chiar câteva arestări, dar până acum nimeni n-a fost inculpat. Demersul meu mi se pare justificat.

Hunter oftă.

– Din păcate, nu pot să-ți dau nici cel mai mic indiciu. Și mă tem că nimeni n-ar putea.

– De ce nu-mi dai voie să verific eu însămi?

Bărbatul întoarce încet capul spre terenurile care se aflau în spatele lui.

– Oamenii aceștia doresc să fie lăsați în pace. Au avut deja de suportat o grămadă de publicitate negativă.

Erina reacționează imediat.

– Moartea surorii mele nu înseamnă altceva decât o „publicitate negativă”? Întrebă ea, furioasă. Incidentul ăsta a tulburat liniștea locurilor, și lumea vrea ca totul să fie dat uitării? Nu-mi vine să cred...

Tristețea se întipări brusc pe chipul lui Hunter, dar Erina nu dădu nicio atenție acestui lucru.

– Indienii sălășluiesc aici, pe acest teritoriu federal, cu scopul să alerteze opinia publică pentru soarta lor. Vor ca lumea să se intereseze de problemele, de revendicările lor. În loc de asta, se trezesc implicați într-o crimă care impune prezența unor agenți FBI...

– Scuză-mă, te rog, dar în momentul ăsta, nu mă interesează deloc soarta lor!

Hunter o înțelegea. Era normal să reacționeze așa la pierderea unei persoane apropiate.

Acum doisprezece ani, Erina venise în regiune să-și petreacă vacanța. La sfârșitul verii, studenta se întorsese în turnul ei de fildeș, având în minte legendele pe care i le povestise el.

Povestea Louisei era alta. Venise împreună cu soțul ei la Crimson Eagle cu un scop umanitar. Nu vroiau să participe la demersurile politice ale indienilor din rezervație, ci vroiau pur și simplu să le dea o mână de ajutor. Hunter le apreciasă demersul.

Respect pentru oameni și cărți

– Ascultă-mă, Erin, interveni el în cele din urmă. Sunt mai puțin implicat în viața din această tabără decât crezi. Sunt jurnalist. Nu fac altceva decât să transmit niște informații, atâta tot.

– Perfect. Ar trebui deci să-mi spui cine mi-a ucis sora...

El clătină din cap

– Ar fi bine să știi... Am urmărit ancheta îndeaproape. Poliția s-a mulțumit să-i aresteze pe cei pe care-i știa turbulenți, fără să aibă nicio dovadă. Până la urmă a trebuit să fie eliberați, și asta e motivul pentru care povestea nu mai face niciun pas înainte.

Glasul îi deveni amenințător când adăugă:

– Mi-ar plăcea într-adevăr să aflu cine a omorât-o pe Louise, și să pot să stau de vorbă cu el... sau cu ea, înainte să-i ia poliția.

– Mă impresionează ceea ce spui... cu toate că nu sunt convinsă de sinceritatea spuselor tale.

Hunter își trecu nervos degetele prin părul negru. Situația i se părea insuportabilă.

– Ceea ce am spus n-are absolut nicio legătură cu tine, ripostă el pe un ton sec. Disparația tragică a Louisei mă afectează profund pentru că era o femeie minunată, de o generozitate exemplară. Am pierdut cu toții o prietenă excelentă. Intrarea ta în tabără nu va aduce nicio schimbare, și prin urmare, este mai bine să n-o faci...

Bărbatul ezită, dar continuă:

– De ce nu te întorci la tine, în Connecticut, și să-i lași pe agenții FBI să-și facă treaba?

Ignorându-i această remarcă, ea insistă:

– Depinde doar de tine să intru în tabără!

– Nu vreau să te las să intri.

– Foarte bine. Am să găsesc pe altcineva.

– Am încredere în tine... Mi-ai dovedit deja ce ești în stare, replică el privind-o cu subînțeleles.

Jignită de aceste cuvinte, femeia îi întoarse spatele și se duse în mașină. Imperturbabil, el rămase s-o privească, în timp ce Erina se chinuia cu îndârjire să pornescă motorul. Vehiculul trase câteva rateuri după care demară într-un nor de praf.

Hunter știa din propria experiență că n-ar fi reușit să raționeze într-un asemenea moment. Bătăile accelerate ale inimii vorbeau de la sine.

Vreme de doisprezece ani, încercase s-o uite pe Erina O'Neill. Apoi, ea apărea din nou, pe neașteptate, și el își dădea seama că nu reușise.

Ridică din umeri și se instalează la volanul mașinii. Neînțelegând ce-i spunea tânărul gardian, îi răspunse făcându-i un semn vag din cap și porni la drum. Probabil că Erina se va întoarce. Era deci obligat s-o urmărească până la McLaughlin, satul în apropierea căruia locuia el.

Cu doisprezece ani înainte, o rugase să se întoarcă după ce-și va fi terminat studiile. Ea îi promisese că așa va face. Dar, bineînțeles, nu se ținuse de cuvânt.

Întoarsă în lumea civilizată, tânăra se reintegrase perfect și uitase de sentimentele pe care le avea față de tânărul indian pe care-l întâlnise în vacanță.

Erina parcursese zece kilometri înainte de a-și da seama că era urmărită de o mașină. Cu dinții încleștați, se mai uită o dată în oglinda retrovizoare. Putea să fie o mașină albă oarecare, dar simțea că era vorba de mașina lui Hunter.

Distanța care separa cele două mașini se micșora. Ghicind gândurile șoferului celeilalte mașini, care se afla la mică distanță de ea, femeia își mușcă buzele.

Era deplin conștientă că fusese o lașă.

Drumul ăsta nu se mai termina o dată? Pe margine, nu se afla nici urmă de verdeată, niciun loc mai adăpostit și se simțea stresată de caroseria albă din spate.

Cu siguranță că o judeca și, fir-ar să fie, avea dreptul s-o facă.

Respect pentru oameni și cărți

Cufundată în gândurile ei, nu dădu niciun pic de atenție panoului de semnalizare care anunța o trecere de nivel. Oftă și apăsă pe butonul radioului. Se auzi imediat un cântec vechi al lui Bob Dylan, un cântec care-i plăcuse atât de mult în adolescență. Dădu volumul mai tare și, neauzind șuieratul expresului care trecea printre două coline, se pregătea să traverseze calea ferată.

Cu ochii măriți de spaimă, Hunter se agăță de volan. Nu se putea ca Erina să nu fi văzut panoul de avertizare...

– Pentru Dumnezeu... Erina... oprește! țipă el coplesit de panică.

Dar bineînțeles că nu-l auzea. Dacă nu frâna imediat, era pierdută.

Ea frână în ultimul moment... cu câteva clipe înainte ca trenul să-i taie calea.

Ca și cum ar fi simțit primejdia, mașina se opri la doar câțiva centimetri de calea ferată. Sau poate roțile din față ajunseseră la șină. Erina nu mai știa. Nu mai înțelegea decât un singur lucru: nu putea să mai evite trenul care venea drept spre ea.

Scena se derula cu o viteză halucinantă, și totuși, avea impresia că o trăia la ralanti. Într-o fracțiune de secundă, văzu botul locomotivei și groaza care se citea pe chipul mecanicului.

Pământul se cutremura sub ea. O asurzi un șuierat strident. Trenul trecu pe sub ochii ei, chiar prin fața ei, aproape atingându-i mașina... ca să oprească ceva mai departe cu un scrâșnet infernal. Pe urmă, totul fu învăluit în ceață.

– Era cât pe ce să te zdrobeesc!! urla mecanicul.

– De ce naiba n-ai oprit... Cum te simți? Ești nebună! Hei! Răspunde-mi...

Victima recunoscuse glasul lui Hunter, care o scutura de umeri. Femeia deschise ochii și-l privi, absentă. El o zgâlțâia, în vreme ce mecanicul nu se oprea din zbierat:

– Era cât pe ce să te zdrobeesc!! Dumnezeule...

Încă nevenindu-și în fire, Erina se uita la amândoi, pe rând, fără

Respect pentru oameni și cărți

să spună nimic.

– Erin... ești rănită? insistă Hunter. Te implor, răspunde-mi!

– Era... era cât pe ce să mă calce trenul, murmură ea în cele din urmă.

– Da, într-adevăr, era cât pe ce... replică bărbatul, răsuflând ușurat.

– Nu l-am văzut.

– Așa mi s-a părut și mie. Dar ce naiba făceai de n-ai remarcat panoul indicator... n-ai auzit nimic?

– Of! Hunter... Nu... Nu știu.

Fără să mai stea pe gânduri, o luă în brațe și o strânse la piept câteva clipe, s-o liniștească.

Mecanicul ridică din umeri și-i părăsi, dându-și seama că era de prisos.

– S-a întâmplat atât de repede, șopti femeia cuibărimdu-se la pieptul lui. Atât de repede.

Hunter se cutremură, închipuindu-și pentru o fracțiune de secundă scena îngrozitoare la care ar fi putut să asiste.

– Acum nu mai este niciun pericol, Erin. Ai scăpat teafără, asta-i esențialul.

La câteva minute după ce-și revenise, o ciupi afectuos de vârful nasului și o întrebă:

– Ei, domnișoară O'Neill, te simți mai bine?

Ea încercă să schițeze un zâmbet.

– Da. Am avut o șansă extraordinară. Mă și vedeam zburând în mii de bucățele. A fost îngrozitor...

– Nu știam că ai un asemenea temperament de kamikaze! Ce s-a-ntâmplat?

Dându-și seama dintr-o dată de apropierea de trupul lui, își stăpâni cu greu un fior.

– Nu știu... Priveam peisajul și nu-mi mai aduc aminte la ce mă gândeam, minți ea.

– Da, bineînțeles, replică el necrezând niciun cuvânt. Drumurile astea pot avea un impresionant efect de hipnoză. Același

Respect pentru oameni și cărți

peisaj arid atâția kilometri, și deodată...

Se priviră câteva clipe în tăcere. Ea avea aceiași ochi verzi cu sclipiri aurii, uneori atât de visători. Gura îi era la fel de delicat conturată.

Buzele lor s-au unit, instinctiv, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume care s-ar fi putut întâmpla între ei.

– Trebuie să mă întorc, murmură ea cu o voce gătită de emoție.

– O să te conduc eu. Ești încă prea bulversată ca să conduci mașina. E mai bine așa.

– Nu, Hunter, te asigur...

– Vorbești prostii, Erin. Uite cum tremuri ca o frunză în vânt.

Îi puse o mână pe umăr cu un gest hotărât, ca și cum ar fi vrut s-o liniștească.

– Nici nu se pune problema să conduci în starea în care te afli acum, insistă bărbatul.

– Dar... mașina mea...

– Dacă vrei, putem să mergem cu a ta. Pe a mea am s-o încui și vin mai târziu s-o iau. Nu suntem prea departe de McLaughlin.

Femeia îi aruncă o privire plină de recunoștință și lui îi veni s-o sărute din nou. În loc să facă asta, îi zâmbi.

– Hai să mergem. Ți promit să-ți ofer o băutură care să te liniștească.

– Nu cred că mi-ar fi de folos. La drept vorbind, o cană cu ceai și un pic de odihnă ar trebui să fie de-ajuns...

– Perfect. Nu mi se pare prea complicat.

Hunter își lăasă mașina pe marginea drumului și se instalează la volanul Toyotei.

– N-ai de ce să te temi. M-am maturizat și am devenit mai prudent.

– Ce lucru ciudat. Te acuzam de fiecare dată că șofai ca un nebun, și astăzi, eu sunt cea care a fost cât pe ce să aibă un

Respect pentru oameni și cărți

accident.

Și el își aducea aminte de plimbările cu Jeepul de-a lungul nesfârșitelor preerii. Cu cât o simțea mai temătoare, cu atât apăsa mai mult pedala de accelerație.

Acum se strădui să conducă încet ca să nu o sperie și mai mult.

– Cât timp vrei să rămâi aici? o întrebă șoferul.

– Nu știu. Cât o să fie nevoie... Stau la misiunea creștină și Marlys mi-a propus s-o ajut la bucătărie. Așteaptă niște oameni la sfârșitul săptămânii, pentru că se organizează un fel de conferință și...

– Ce înțelegi prin „cât o să fie nevoie“?

Erina oftă.

– Vreau să știu ce s-a-ntâmplat cu Louise.

Hunter se întoarse spre ea. Chipul lui exprima în același timp simpatie și dezaprobare.

– Pe sora ta a împușcat-o un necunoscut, spuse el. S-a întâmplat în timpul nopții, într-un loc în care trăiesc o mulțime de „indieni activiști“, din care o mare parte sunt înarmați. Au fost arestați și interogați trei suspecți care însă n-au putut fi învinuiți. Ancheta continuă. E o anchetă foarte dificilă.

– Ceea ce mi-ai spus, știam deja. Dar nu e de-ajuns. Asta nu explică de ce cineva, într-o seară, a...

Ea ridică din umeri, neputând să-și ducă fraza până la capăt.

– Poate n-o să aflăm niciodată cine e asasinul... Poate mobilul crimei nu va ieși niciodată la iveală. Un mobil pe care tu nu poți să-l înțelegi, pentru că ești o wasicu...

O privi pieziș și adăugă, pe un ton obosit:

– Descoperirea asasinului n-o va face pe Louise să revină printre noi.

Erin nu se simțea în stare acum să discute acest subiect. Întorcându-se către fereastră, privi peisajul care-i defila prin fața ochilor.

Louise era plină de viață și dinamism. Se hotărâse să folosească